

Nr 199.

Av herr **Kinmanson, m. fl.**, *angående utskänkning av alkoholhaltiga drycker i riksdagsrestaurangen.*

Vid fjolårets riksdag behandlades en av herr Strömberg inom första kammaren och av herr Anderson i Råstock inom andra kammaren väckt motion om rättigheten att inom riksdagsrestaurangen utskänka spritdrycker, vin och öl. I anledning av dessa likalydande motioner hemställde bankoutskottet, att riksdagen måtte uppdraga åt fullmäktige i riksgäldskontoret att låta i överensstämmelse med av utskottet uppdragna linjer ordna ifrågavarande angelägenhet. Första kammaren biföll vad utskottet hemställde, under det att andra kammaren med avslag å utskottets hemställan antog det förslag, som innefattades i den av herr Gustafsson i Stensholm m. fl. avgivna, vid utlåtandet fogade reservationen och som innebar, att de nämnda motionerna icke måtte av riksdagen bifallas. Då sammanjämkning av kamrarnas oförmälda beslut icke ansågs möjlig och frågan icke heller borde bli föremål för gemensam omröstning, ansågs frågan för fjolårets riksdag ha förfallit.

Fjolårets motionärer hade tagit sikte på fullständig utskänkning i enlighet med gällande lag. Bankoutskottets riktlinjer för angelägenhetens ordnande innebure åter, att utskänkningen av spritdrycker måtte omfatta allenast brännvin samt icke äga rum annat än i matsalen och i förening med måltid. Med en dylik rättighet skulle enligt gällande lag följa rätt till utskänkning av öl och vin, varjämte möjlighet skulle beredas att i kafélokalerna erhålla vissa drycker av svag alkoholhalt. Utskänkningen skulle vidare icke äga rum till obehöriga eller eljest utomstående personer. Det borde alltså fastslås, att serveringen i fråga icke måtte förekomma till andra än ledamöter av riksdagen och dem som befinna sig i deras sällskap.

En granskning av den argumentation, som under kammardebatterna fördes mot utskottets förslag från deras sida, vilka yrkade avslag, ger vid handen, att motivet angående otillbörligheten i den stundande förbudsomröstningens föregripande spelade en icke obetydlig roll. Man fann det tydligen psykologiskt oklokt att före folkomröstningen och landets eventuella torrläggning vidtaga en ändring i rådande förhållanden beträffande riksdagsmännens egen restaurang.

Det kan mot denna tankegång anföras:

1) att riksdagsrestaurangen icke är någon offentlig restaurang utan endast ett riksdagsmännens marketenteri; varje på jämförelse med offentliga restauranger vilande argumentation, t. ex. att riksdagsrestaurangen skall vara ett föredöme för alla andra restauranger, är därför missvisande;

2) att utskänkningsspörsmålets ordnande för ett enskilt matlags vidkommande rimligtvis icke har något samband med en folkomröstning om förbudsfrågan överhuvud.

Nu har för övrigt folkomröstningens resultat blivit ett annat än det från motståndarna till bankoutskottets förslag i allmänhet förutsatta.

De sakliga skäl för medgivande av rätt till fullständig utskänkning, som av fjolårets motionärer anfördes, ha alltså sin fulla giltighet. Restaurangen går med dåligt ekonomiskt resultat och riksdagsmännen drivas i stor utsträckning till att inta sina måltider på offentliga restauranger med utskänkingsrättigheter. Det kan icke anföras ett enda bärande skäl för att fortsätta med den nuvarande ordningen.

Vi tillåta oss därför hemställa,

att riksdagen må uppdraga åt fullmäktige i riksgäldskontoret att ordna utskänkingen i riksdagsrestaurangen i enlighet med de föreskrifter, som gälla restauranger i Stockholm, vilka hava rätt att utskänka spritdrycker, vin och öl.

Stockholm den 31 januari 1923.

H. Kinmanson.

Arthur Engberg.

Johan Jönson.

Oskar Kloo.

O. A. Ernfors.

Per Henning Sjöblom.

A. Henrikson.

Anders Paulsen.

Ludvig Brännström.

Karl Ward.

Carl Knutsson.

Erik Uddenberg.

Edvin Leffter.

Sven Lübeck.

Sven Persson.

Carl Arv. Anderson.